

Лютий подарунок

Юрко Дар

Наступного тижня внукові Макарчику виповнюється вже шість років, і ми з дружиною вирішили зробити йому не просто подарунок, а такий, що припав би до його крихкої шестирічної душі.

Я завжди прислуховуюся у таких (точніше, у будь-яких) питаннях до своєї надзвичайно тонкої й мудрої дружини.

— Знаєш, — каже вона, — наш Макарчик весь час просить або песика, або кішечку... А давай почнемо з іграшки — підбери йому якийсь там мавпеня...

...У відділі дитячих іграшок я відразу відчув гострий погляд маленьких оченят-бусинок. Симпатяга — вусики щіточкою, черевце... Як живий! Підходжу ближче, читаю ціennик: "Соболятко. 500 грн." Я аж зойкнув...

— Та не хвилюйтеся так, — чую поруч лагідний, такий домашній, наче у виховательки дитячого садка, голос. — Це не просто пересічна іграшка. Ось тут натискаєте (продавщиця лагідно поглажує пальчиком соболяткине черевце), і воно буде говорити...

— А що саме? — намагаюся делікатно уточнити.

— Та я особливо не прислуховувалася, — тихо відповідає хазяйка дитячого світу, але її очі чомусь опускаються на підлогу.

— Тому така і ціна, — її погляд вже пронизує променем мій светр, — але для вас ми зробимо скидочку!

Уже вдома дружина обережно розгортає обгортку і радісно видихає:

— Симпатяга який! — Мені дуже приємно чути з вуст дружини саме те слово, яке прийшло мені в голову під час знайомства із цією тваринкою.

— А ось тут можна натиснути, — із знанням справи пояснюю я...

І тут лунає потужний хрипкий баритон:

— Курво! Паскудо! Ідійоте!..

Запала тиша.

Ми з дружиною просто приголомшені. Від сорому у мене пітніють долоні...

Однак моя дружина — не з тих, хто одразу опускає руки.

— У мене є план!

Ці сакраментальні слова Одрі Хепберн із фільму "Як украсти мільйон" вона завжди каже у скрутних ситуаціях. І що ви думаєте? Справді, план, який нас неодмінно рятує, моментально народжується у білявій голівці моєї половинки — кращої і, за великим рахунком, більшої.

— Звичайно, — нарешті, голос повертається до супутниці мого життя, — таке дарувати нашому Макарчику не можна! Це просто його вб'є! Або ти повертаєш цю потвору (помічаю, як "симпатяга" непомітно трансформується у "потвору")...

— Зрозумій, — запально аргументую свою позицію, — мені якось незручно його

повертати, адже нам зробили скидку...

— Або, — незворушно продовжує дружина, — ми забираємо його на дачу — буде наш будинок охороняти. А Макарчику завтра підберемо щось інше...

Так соболятко став жити з нами на дачі. Протягом дня від відлежувався собі на дивані, а на ніч ми клали його під маленький килим на підлозі біля вхідних дверей. І все було тихо і спокійно.

Наприкінці серпня ночі ставали холоднішими. Сусіди потихеньку потягнулися до міста. У всесвіті відчувалася самотність...

Серед ночі я раптом прокинувся — хтось обережно перебирав половиці, ніби клавіші піаніно... І тут патріархальну тишу розрізав гучний баритон нашого соболятка: "Курво! Паскудо! Ідійоте!.." Здійнявся страшенний гвалт. У передбаннику гриміли граблі і ведра — наче рок-група "Металіка" налаштовує апаратуру перед концертом! А соболятко не припиняє свій бойовий клич: "Курво!.."

Буквально через кілька хвилин ми з дружиною почули, як хтось стрімголов промчався прямо під нашими вікнами, істерично волаючи: "Та сам ти курва, відчепись вже!.."

І знову тиша.

Благодатна серпнева прохолода.

Великі срібні зорі повільно пливуть у вікні.

— Який ти у мене гарний, — ніжно шепоче мені дружина

— Як мені приємно це чути, — ніжно обіймаю її теплі зі сну плечі.

— А як ти вмієш вибирати подарунки...

— Головне, що ти мене вибрав...

— Так незвично це чути — через сорок п'ять років...

І ти вже не розрізняєш голоси. Це вже не я і вона. І навіть не ми. Це щось єдине — як оце небо за вікном.

На душі так затишно.

Тим більше коли знаєш, що твій спокій оберігає такий надійний охоронець.